

BÍRÓ TÍMEA

A fájdalom jön és megy

először a hasadat kellett megérteni
hogy hirtelen jön az éles fájdalom
de cseppek masszírozás lábtorna
mellett gyorsan szedte is a sátorfáját
közben nőttek a csontok
mint a tésztát nyújtották a tested
és az is annyira fáj
de mindez semmi volt a fogakhoz képest
mert azok sokáig napokon át
hiába rágtad a hideget a keményet a puhát
aztán megérkeztek hozzád a koppanások
a kobakod a csempén a hajópadlón a szőnyegen
mind más-más hangot produkált
az odacsukott kéznek is más kottája volt
közben a nagyobb csontok még jobban fájtak
és a szüleid még hangosabban vigasztaltak
még nagyobb hittel mantrázták
hogy nincs az a fájdalom ami itt marad
mindez csak egy kellemetlen látogatás
egy félresikerült találkozás
a növekedés gyönyörű útján
később már emberek miatt sírtál
a cipőfűző beitta a cipzár összeharapta
a tépőzár magába zárta a könnyeidet
mielőtt hazaindultál
azt a szüleid nem mondták hogy

a testeddel együtt a szív is nő
és a nagyobb szív jobban fáj
abban viszont tényleg igazuk van
hogy a fájdalom jön és megy
bennem otthont nem talál
ha valami rossz történt
kakaót iszok birkózunk apával
anya ölében ülve
a szív mesét inhalál

Még a tenger se

mintha lehullott volna a földre az ég
lustán elnyújtózik alattunk a kék
a fű álmosan a földre hajtja arcát
megáll a növekedésben a kedvünkért

felsorakoztatom a medence falára a gumikacsákat
kettővel kevesebb áll készen az ugrásra
sóhajtunk egy aprót a legnagyobb hiányra
és jó utat kívánunk nekik lengyelországba

ahogy az ujjainkkal pracskálunk
zsonglőrködik velünk a víz
karcsú hullámok mosolya folyik szét
körbefut a nevetés körbefut a játék

a zsebongásban észre se vesszük
hogyan a kutya kilefetyeli a csészéből a kávéját
szomjas darazsak érkeznek a vízre
belekóstolnak folyékony tükörképünkbe

túlórázik a nyár izzik a délelőtt
az árnyékok összehúzzák magukat a fény előtt
nem tűröd a fejedet elhajítod a kis kalapot
a nap csókokkal borítja a kobakod

hagyjuk aludni a napernyőt a pincében
hadd hunyorogjon a szem a szív
addig kell magunkba szívni
amíg az augusztus szórja a d-vitamint

a szomszéd tyúkjai mint
szélt váró vitorlášhajók irigykedve nézik
hogy dinnyekerek teljesség van
még a tenger se hiányzik